

PROSPECTUS

Tituli XIII. de Modis, quibus Imperium civile desinit, in Genere, & speciatim: de Interregno, & Vicariis Imperii.

I.

Diversi, quævis Imperium cum patrimoniale tum usufructuarium, sive Electitium, sive successivum amittitur, Modi vel esse possunt extraordinarii, scilicet: I. Resignatio, cæu Abdicatio (1) — II. Derelictio (2) — III. Donatio, Cessio, vel Alienatio jure facta (3) — IV. Exheredatio (4) — Regis Depositio cæu Detronizatio legitima (5) — V. Dementia demum insanabilis Imperanti superveniens. (6)

- [1] Imperium abdicare cæu resignare dicitur: qui Populo expressim declarat, se juribus renuntiare majestaticis -- Abdicatio innoxia omnino licet, secus in tempesta, qualis foret: imminente bello, vel in ætate pupillari futuri Successoris, ac vel Lege fundamentali prohibente -- nec obstat Pacti Vinculum, à quo aliàs non nisi mutuo Consensu potest resiliiri -- Populus enim sine Detrimento æquè benè ab alio potest gubernari, nec qui Regimen suscipit, idè ad ultimum vitæ momentum se illud retenturum esse promittit, id quod nec ipse Populus intendisse censetur -- Wolff. Jus nat. T. 8. §. 366.
- [2] Derelinquit Imperium, qui tacitè quidem, sed factis tamen indubitatis monstrat, se nolle imposterum Civitati præesse. -- Sic Henricus Silesius Poloniarum Rex, tacitè Regnum deseruit, ipsoque facto Imperium amisit, quod idem de CAROLO XII. Rege Sueciæ ad Turcas profugo nequit affirmari -- Hujusmodi derelictio cæu tacita Renuntiatio Imperii sive Patrimonialis sive familiaris, non nisi solis nocet Libèris necdum in Vtero materno existentibus -- Vti verò jam natis ipsum Jus, sic & fœtui ipsa spes juris nequit interverti, Grot. L. 2. C. 4. §. 10. & C. 7. §. 2.
- [3] Intelligenda solummodò de Imperio patrimoniali, secus de Usufructuario, ut tunc plene, atque absoluto cæu illimitato, cujus alienatio qualiscunque ipso jure nulla, consequenter omni effectu est destituta, quatenus in tali Imperio ipse sibi Populus omnem reservavit alienandi Potestatem, Principi penitus adentam -- Vnde Rex Usufructuarius, inscio Populo, Imperium alienando, per se non amittit Majestatem, actus enim, qui ipso jure nullus est, nullum producit juris effectum consequenter nec Resignanti nocet, nec Resignatorio prodest. Vid. Grotium. Lib. I. C. 4. §. 10.
- [4] Quà saltim adimitur Jus Imperii patrimonialis, secus familiaris, in quo filius jam conceptus, jus suum per Patrem acquisivit ab ipso Populo, vnde ad Successionem foret admittendus, Exheredatione non attentà, quatenus Patris non est, determinare Imperii habendi Modum, quale de Regno Usufructuario disponendi jus nullatenus ad Majestatem, sed potiùs ad ipsa pertinet Populi Reservata. Vid. supra. n. 2. in fin.
- [5] Cujus in Imperio non patrimoniali Cause generaliores à pluribus adlegari solitæ sunt sequentes: si Imperans sit verus ac declaratus Tyrannus: si contra Leges fundamentales graviter & cum pertinaciâ impingat: si indignum se prorsus gerat sacro Regis nomine &c. -- Dicunt præterea: ipsam hujusmodi Detronizationem, ut sit legitima, fieri debere secundum Leges fundamentales strictissimè, magisque in favorem Principis interpretandas, ejusque Executionem nullatenus toti Populo, tumultuariè & rarè intrâ officii limites agenti, sed solis competere & singulis Reipublicæ Ordinibus, Populum univèrsam ed consentientem representantibus, idque non nisi summâ necessitate urgente -- Ut verò de communi adfensu Populi certò possit constare, ipsam Cause cognitionem non tam in particulari quodam Procerum Collegio, quàm in ipsis plenis Comitibus ritè esse absolvendam -- Ego hic subsisto: nam vel adest LEX COMMISSORIA cæu Pactum Imperantis cum Civibus initum, ut violatis

cum

cum pertinaciâ Legibus fundamentalibus Imperio cadat, vel non adest? si adsit, juxta Principia superius adlegata ritè priùs definienda est Quæstio in Hypothesi: an Lex ipsam absolutè urgeat Regis Depositionem? si Lex talis non adsit: Subditis in Imperantem, nullum competit iudicium, id quod cum ipso subjectionis Pacto implicaret; PRINCEPS verò qui sibi propriæque Civitati nocere, ac vel aded eam totam evertere molitur, sanæ mentis haberi nequit, ut non jam tanquam Delinquens à Populo judicari, quin potius, tanquam furiosus securo loco includi, ac velut insanus custodiri possit; vudè evidens est, Detronizationem extra unicum urgentis LEGIS COMMISSORIÆ casum ad modos, quibus Majestas pereat, per se non pertinere. Vid. de Martini Jus Civit. C. XIV. §. 498.

- [6] Eo namque in Statu impossibile est, adsequi ipsum Societatis civilis finem, atque eatenus talis Imperans mente captus civiliter mortuus habetur, modò nulla planè adfulgeat spes reconvallescentiæ -- Sic nuperrimè adhuc CAROLUS III. Hisp. R. auditis Imperii Ordinibus PHILIPPUM Filium natu majorem sanâ mente destitutum, Regni incapacem declaravit, filiis natu minoribus Successionem deferendo.

II.

Ordinarius Imperii amittendi Modus est *Mors Summi Imperantis*, qualis Reipublicæ ceù Imperii saltim *electivi* Status, vocatur *Interregnum* (1) in quo *Majestas* iterùm devolvitur ad Populum (2) in cujus arbitrio est: an *Jura Majestatica* sibi retinere (3) an novum *Regem* (4) eligere, an *Rempubli-* *cam* intereà administrare velit per alios, ceù *Regni Vicarios* (5) quorum utpotè *Jura* vel ex *Lege fundamentali*, ac vel ex ipsa *Populi Concessione* sunt dimetienda.

- [1] Ceù tempus illud, quo Sedes Regia vacat, ab ipso ultimi Imperantis Decessu; usque ad novi Successoris Electionem computandum. --

- [2] Quatenus extincto subjectionis Pacto, primæva Populi Libertas naturalis reviviscit.

- [3] Ceù formam Regiminis democraticam, ceù popularem instituere -- Vudè narrat Herodotus Hist. L. 3. p. 124. "occisis in Persia Magis furtim regnantibus, Persarum ordinibus de novâ Civitate instituendâ in medium consulentibus, certum Patremfamilias Persicum, nomine: Otanem, pro Republica populari suam tulisse sententiam, quâ à reliquis omnibus, formam Regiminis Monarchicam præferentibus planè rejectâ, dictus Otanis ita Persas quasi ex Oraculo fertur adlocutus: Viri factiosi! quoniàm constat necessum esse, vnum aliquem ex vobis Regem fieri, sive per Sortem, sive per Multitudinis electionem, sive permissu Persarum quâ aliâ ratione: equidem ego vobis non refragor, qui neque præesse cupio, neque subesse: ast hæc Lege vobis Jus meum Imperii cedo, ut nulli vestrum, aut ipse ego, aut ullus meorum subsit." -- Quapropter, addit Herodotus: "factum fuisse, ut constitutâ jam Civitate Monarchicâ, electoque à Persis Rege, sola hæc Otanis Familia in Statu libertatis naturali vixerit, nulli Mortalium Subjecta, Leges tamen Persarum non transgrediens."

- [4] Sive Monarcham, sive Imperantem qualemcunque magis aut minùs limitandum -- Sic Romulo Civitatem Romanam fundare molienti, Populumque vocatâ Concione interroganti: ecquam Reipublicæ formam cæteris præeligendam existiment? hoc illied fertur à Populo responsum: "nobis novâ Reipublicæ formâ non est opus, nec Regimen [Regium] à Majoribus probatum & per manus traditum mutabimus: sed & Priscorum consilia sequemur, quos non sine insigni prudentiâ illam Reipublicæ formam instituisse credimus: & præsentî fortunâ contenti sumus: cur enim illam incusamus? quàm sub Regibus nobis contigerint bona, quæ apud homines habentur præcipua: Libertas & Imperium in alios; atque hæc est nostra de Civitate sententia" DIONIS. HALICARN. in antiq. Rom. L. II, p. 80.

- [5] Tanquam viduatæ Civitatis Administratores, regulariter ex ipsis Reipublicæ Primatibus, sive ex Lege, sive ex ipsa Populi ordinatione, toties quoties citra Majestatem constituendos, quid quod aliis tamen Jus eligendi possit tribui, qui id non proprio, sed omnium totius Populi ordinum nomine exercent, uti Civis, in quem compromittitur, hujus compromissi potestate agit. Vid. de MARTINI l. c. C. 14. §. 483.

III.

III.

Quemadmodum in Regno electio Rege defuncto Interregnum incidit ordinarium (1) sic in Imperio successivo extincta penitus Familia regnatrice Interregnum habetur extraordinarium (2) & tunc in libero stat Populi arbitrio, cui Genti hoc Decus de novo conferre, aut quam aliam Regiminis formam instituere maluerit. (3)

(1) Quatenus ordinarium est, quod in Regno electio cum morte Imperantis ipsum expiret Imperium, & consequenter Interregnum toties quoties incidat.

(2) Quatenus extraordinarium est, totam extingui familiam, quæ utpote moraliter immortalis censetur ob continuas generationes -- Tale Interregnum incidebat in RUSSIA, defuncta JOANNIS BASILIDIS Prole, cæterisque Regni hæredibus: Borisio, Theodoro, & Joanne Zuschio miserè pereuntibus, vidè Russi novam elegerunt Domum regnatricem Michaelis, Theodori Patriarchæ filii, ex quâ ad nostram usque ætatem, Alexius, Joannes, Petrus I. & II. ac denique Anna, vastissimo huic Imperio præsuere; CATHARINAM verò non tam Jure Successionis, quam extremo Mariti ejus Judicio ad supremum hocce fastigium evectam esse, nullus ignorat -- Idem jam olim contigit in nostrâ Germaniâ, extinctâ cum LUDOVICO infante, Stirpe Carolingicâ, germanis Proceribus ipsum Franconiæ Ducem CONRADUM I. suapte sibi Regem, ipsumque Regnum hucusque successivum jam electivum constituentibus.

(3) Vide supra Posit. II. h. t. Num. 2. 3. & 4.

IV.

Quum Imperator Rno-germanicus tanquam verus Monarcha (1) Superiorem in Mundo non agnoscens, nullius Potestati Judiciarie (2) nec vel certæ Legi Commissoriæ (3) sit obnoxius, sequitur: Detronizationem hæud spectare ad legitimos Majestatem Imperatoriam amittendi Modos (4) ad quos præter casum Mortis (5) ipsa Imperii abdicatio, ceu spontanea Resignatio absolute est referenda. (6)

[1] Vid. alteram Exercit. nost. Tit. de Monarcha Imperii. Posit. vnic. n. 5. & 7.

[2] Quæ verò de judicio PALATINI in CÆSAREM leguntur in A. B. Tit. 5. §. 3. Si crude intelligantur, proxime ad fabulas accedunt, nec vsu sequioris ævi comprobantur, cum certum sit, Palatinum quandòque non nisi velut ARBITRUM honorarium, Lites CÆSAREM inter ac STAVUS obortas judicasse, id quod ab aliis quoque STATIBUS non nunquam factum est, vti. c. RUPERTUM Imp. in Lite cum BERNHARDO Badensi, a. 1407. in nostr. COLONIENSEM compromisisse constat. De SELCHOW. Jus publ. §. 96. -- cf. Henr. Chr. de SENKENBERG. Fabula Judicii Palatini in Cæsarem. Frf. 1731.

[3] Vide supra Posit. I. h. t. Num. 5. -- nec talis CLAUSULA COMMISSORIA quatenus substantia-liter differt à CASSATORIA, unquam inserta fuit CAPITULATIONI, quamvis in LEOPOLDI Electione consultaretur, annon expressis verbis sit inferenda? PUFFEND. Rer. Brandeb. L. 8. §. 26. -- Sic LUDOVICUS XIV. in ipsa præsertim PACE WESTPH. omnem commovit Lapidem, ut LEGEM ceu Clausulam hanc Capitulationi innecteret per manus STATUUM, quibus astutam nimis Imperioque exitiosam GALLORUM Status Rationem inspicientibus, omnis Ejus opera fuit perditâ. Vid. BURC. STRUVII jur. publ. Prudent. C. 13. §. 6.

[4] Cùm desuper tanquam de re nimis odiosâ nihil Legibus fuerit definitum -- Exempla verò Ludovici Pii, Caroli Crassi, Henrici IV., Ottonis IV., Friderici II., Ludovici Bavari, Adolphi Nassovii, atque adeò Wenceslai Imp. huc accessi solita, ad probandam solidam observantiam minimè sunt idonea, hinc BŒCLERUS in GROTIUM L. I. C. 4. §. 9. graviter loquitur: "fateor, Wenceslaum fuisse talem, qui in quovis Regno suis flagitiis potuerit patientiam excutere Civium Ordinumque animis, & Solio excidere: sed facta [Depositionis] quibus ignoscendum esse, magna ratio distat, nec jus constituunt, nec [observantiam] probant, Qui enim accuratissimè vult quæstionem juris excutere, desiderabit in Rep. Legem, quâ, quid tali

tali casu faciendum sit, definiatur? quodsi deficiente tali Lege ex Vsu & Consuetudine aliquid Consilii elicendum est, cautissimus quisque plurimum sapere videbitur." -- Propius igitur ad rationem constitutæ Reip. dicereinus cum VITRARIO L. I. T. 9. §. 4. in fine. Melius esse in tali Casu, Regem Rom. eligere, & vivo Cæsari adungere -- qui, si nihilominus armis prævalentibus in ipsum feratur Civitatis exitium, salvo moderamine incipatæ tutelæ, omnibus hisce mediis impediri potest, quæ ex jure defensionis, cuique naturaliter competente, proficiscuntur. Vid. Moser T. VII. p. 75. sqq.

- [5] Jo. Heumann Diss. Observationes de Imperatore mortuo ex Annalibus & Legibus conquiritæ. Altorff, 1741.
- [6] Quatenus Imperator nec Lege nec Observantiâ ad retinendum Imperii Regimen invitus obligatur -- Ipse verò Resignationis modus absolutè determinandus non est à CAROLI V. exemplo, tanquam meræ Voluntatis actû, nec observantiam suadente, nec Regulam præscribente, contra SELCHOVIUM L. c. §. 97. Vid. Jo. Will. Hoffmann Sammlung ungedruckter Nachrichten. Halle 1736. ubi Tom. 1. "Acta und vollständige Beschreibung von der durch K. Karls V. Befehl zu Frankfurt A. 1558. vollzogenen Resignation der kaysrl. Würde." -- Cf. THUANUM L. 21. p. 627.

V.

Imperatore qualicumque Modo desinente, in defectu electi *Regis Romanorum* si majorennis (1) in Imperio nostro, quippe electio, oritur *Interregnum* (2) in quo ipsum univèrsale *Regimen* devolvitur ad *Vicarios Imperii* (3) & quidem vigore *Sanctionis Carolinæ* (4) ad utrumque Electorem: *Palatinum* (5) & *Saxonicum* (6) hæc tamen ratione: ut ille in Partibus Rheni & Sueviæ, cæu in *Jure Franconico* (7) hic verò in Locis, ubi *Jus Saxonicum* obtinet (8) *Vicariatum* exercent.

- (1) Sic in Capit. Josephi I. art. 47. in Casum Mortis Cæsareæ tutela & Regimen Vicariis tribuitur, donec Rex Rom. adhuc minor annum ætatis XVIII. adimpleverit. -- Cf. Capit. art. 3. §. 15. & art. 13. §. 9. ubi: "Nach Absterben eines Kaisers oder in dessen Minderjährigkeit u."
- (2) Vide Jo. Dan. ab Oleneschlager, Geschichte des Interregni &c. §. 1. 1746.
- (3) [Reichsverweser] qui confundendi non sunt cum priæris Imperatorum Vicariis, qui vel ad tuendam Jurisdictionem Cæsaream per Provincias erant constituti, vel qui Vices Cæsaris absentis gererent, quales hodiè fecus à olim liberè possunt constitui ab Imp. Vsu obtinente, ut absente etiam Cæsare ordinarii Vicarii se præteriri hæud patientur, adeoque illis Imperatores & quidem Sigismundus Conradum Mogunt. & Carolus V. fratrem FERD. Vicarios Imperii constituentes expressè caverint: Provisionem hujusmodi extraordinariam non fore contra ipsorum jura præjudicio. Vid. Lünig. I. Contin. III. Fortsetzung p. 6. & II. Contin. p. 147. -- Cf. Jo. Ern. Kregel Diss. de Vicariatu Sax. in casu absentis Imperatoris. Lips. 1745. -- Capit. nov. art. 3. §. 15. -- & art. 13. §. 9. ubi: "in dessen langwähriger Abwesenheit außer Reichs."
- (4) Cæu A. B. Tit. 5. §. 1. & 2. -- Vid. Ludewig Erläuterung der G. B. P. I. T. V. p. 503. sqq. Cf. Jo. Sigm. Heiders Betrachtungen über das V. Capitel der G. B. CAROLI IV. des heil. R. Reichs Vicariat betreffend. 1741.
- (5) Hunc Palatini Vicariatum, diu contendit Elector Bavarix, tanquam unà cum Electoratu, per PACEM WESTPH. art. 4. §. 3. in se translatum; quæ Lites gravissimæ tandem A. 1745. sopitæ sunt amicâ transactione; quæ Vicariatum hunc, inter utramque Domum reddidit alternativum. Vid. Corp. Jur. publ. p. 1364. -- Mosers Staats-Archiv 1752. P. 5. p. 782. & P. 9. p. 610. & 923. -- Cf. Capit. nov. art. 3. §. 18. -- Franc. Haerberlin Diss. de Lite inter Ser. Domus Bavar. & Palat. super Exercitio Vicariatus Rhen. amicè compositâ. Helmst. 1748.
- (6) Quod alter Vicarius in Saxonâ fuerit constitutus, id datum videtur Juri Saxonico, quod Saxones CAROLO M. Deditionem facientes sibi integrum servaverant, teste antiquo Poeta Saxone: "Tüm sub judicibus, quos Rex imponeret ipsis, Legatisque suis, permissi legibus uti Saxones patriis, & Libertatis honore," -- Præterquam quod Dignitas quoque

Comitis Palatii per Saxoniam jam olim cum ipso Ducatu fuerit conjuncta. Vid. Jus feud. Aleman. C. 42. -- cf. selecta Jur. publ. Tom. XI. p. 201. sqq. -- Chr. Gotti. Wolff. Tr. jur. publ. continens jura Vicariatus Imperii, Archi-Droftalto, & Archimareschallo vindicata. Goerl. 1729. -- Carl Otto Reichenberg, Vicariatus Saxonici illustres natales ex Archi-Mareschallatu. Lips. 1712.

- (7) Quo intelliguntur Regiones, quæ ab antiquo Francici propriè juris fuere, scilicet: Suevia, Burgundia, Lotharingia, Belgium &c. ita Goldast. in Praef. ad Constit. Imp. -- Vid. de Selchow. Geschichte der in Deutschland geltenden Rechte §. 295. -- Haltann Glossarium p. 481. sq. -- Circulus tamen Burgundicus vigore Pacti CAROLI V. de A. 1548. immunis est. Corp. Jur. publ. p. 123. -- De Austria verò atque Bohemiâ, tanquam re minùs expeditâ, vide Moserum: T. VII. p. 541. -- Leibnitium: T. II. p. 102. -- Lunigium: P. spec. Contin. II. p. 129. -- de Beck: spec. I. jur. publ. Austr. p. 39. sq. & spec. II. p. 281.
- (8) Quo intelliguntur loca, in quibus tempore AUREÆ B. Leges & Consuetudines Saxonice quavis nunc abrogatae viguerunt, scilicet: Saxonia inferior, & superior, Westphalia, Terræ Brunsvico-Luneburgenses, Brandenb., Silesia, Lusatia, Moravia, Misnia, Thuringia, &c. ita Goldast. l. c. -- Vid. Mich. Henr. Griebner Diss. de terris Vicariatus Saxonici. Witt. 1741. -- Jo. Joachi. Hartmann de Vicariatu Sax. per Frisiam orientalem. Lips. 1724. -- cf. Pet. Homfeld. Diss. de libertate orientalis Frisiae circa Vicarium S. R. I. Regimen. Hal. 1744. -- de contentione super Limitibus utriusque Vicariatus Saxonici & Bayaro-Palatini a. 1750. Gentilitio foedere confopitis, vide Moser's Rechts-Staats-Handb. p. 39. -- Pütter Jus publ. L. 14. C. 1. §. 460. Lit. b. -- cf. Capit. Josephi II. art. 3. §. 19.

VI.

Interregno igitur cum Morte Imperatoris incidente, *Cæsareum Majestatis* à *Sigillum* frangitur à *Moguntino* tanquam S. R. I. *Archicancellario*, ipsumque *Judicium Imperiale aulicum* mox clauditur, omni Jurisdictione Cæsareâ in *Vicarios* translata (1) quorum quisque intra præscriptos, Tractûs sibi competentis, *Limites Judicium Vicariatus aulicum* (Vicariats-Hofgericht) constituit (2) ad quod *Causæ Senatui Imperiali aulico* obnoxie devolvuntur (3) quarum *Acta* hunc quoque in finem, ope *Moguntini* quâ *Archicancellarii*, sumtibus Partium, novo *Vicariorum Tribunali* sunt extradenda (4) *Camera Imperii* verò, nullam cum personâ *Imperatoris* mutationem subeunti ad continuandam in *Interregno* auctoritatem judicariam concurrentem (5) *Vicarii* communi nomine præsent. (6)

- (1) Frid. Willh. Tafinger de suprema in Imperio R. G. Jurisdictione tempore Interregni. Tüb. 1755.
- (2) In suâ scilicet quisque Aula, in locum, immò ad Exemplar circiter Judicii Imperialis Aulici, utpotè cum Cæsaris morte cessantis, ceû stante Interregno quiescentis, non ad novas tantum Causas, quibusve moræ periculum inest, tractandas, sed ad continuandas quoque antiquas -- Vnde Vicariatus statim adauntatur per utrumque Tractum Litteris patentibus vbiq. adfigendis.
- (3) Vide Capit. art. 3. §. 16.
- (4) Lites defuncto CAROLO VI. exindè natas recenset Moser in der Staats-Historie unter R. Karl VII. P. 1. p. 296. sqq.
- (5) Cum ipso scilicet Vicariatus Judicio, id quod causas tamen soli alias Senatui Imperiali Aulico reservatas sibi vindicat, nec ad Camera devolvi patitur. Vid. Capit. art. 3. §. 16. sq. -- cf. Vffenbach de Judicio aulico. C. 25. p. 281.
- (6) Sic Sigillum unitum, Titulusque Vicariorum, loco Cæsarei, conjunctim adhibetur in Camera. Vide Pütter l. c. §. 462. -- Rothwilense tamen Judicium atque Franconica reliqua, solo utuntur Palatini nomine & Sigillo. Vid. Thulemar, de Oäoyratu. C. 22. §. 19. sqq. --

VII.

VII.

Præter Potestatem Judicariam univērsalem Vicariis quoque jus competit investendi de Feudis Imperii minoribus (1) vnde infra anni & diei Terminum, sive à mutatione Vasalli, sive ab obitu Imperatoris elapsum, Investitura coram Vicariis renovari, aut Indultum ab iis peti debet, quin ipsa denuò Investitura coram novo Imperatore ampliùs sit repetenda (2) omnis autem Feudorum alienatio Provisoribus Imperii absoluta est interdicta. (3)

- (1) A. B. tit. 5. §. 1. vbi specialiter Imperatori reservantur Feuda majora, ceù Principum, aut Regalia, sic dicta: Feuda Throni, quorum investituræ impetrantur coram Throno Cæsareo -- vid. Capit. art. II. §. 7. -- vnde & Cognitionem super Causis feudorum regalium controversis Imperatori æquè reservatam esse, coram demonstrabimus. Vid. Vitriar. L. 3. T. 7. §. 2. & 6. sqq. -- Contra WEISBACH, de Jure Vicariorum &c. Alt. 1738. -- vid. Nic. Hier. GUNTLING, de Feudis Vexilli -- Gottfr. Dan. HOFFMANN Diss. de Feudis Throni. Tub. 1754. -- Jo. Chr. Willh. STRECK, de Feudis coram folio imperiali accipiendis. Lips. 1755. -- cf. Kœnig, von den hohen Reichs-Vicariatsgerechtsamen. P. I. p. 94. sq. §. 61. sq.
- (2) Capit. art. II. §. 6. & 7. quatenus hæc tanquàm Lex posterior derogat anteriori, scilicet: A. B. Tit. 5. §. 1. -- Dissentit Jo. Ad. de ICKSTADT in vindiciis Juris Cæsarei, investendi & Juramenta Fidelitatis de novo recipiendi à Vasallis, qui tempore Interregni Feuda sua à Vicariis Imperii recognoverunt. Ingolst. 1762. cujus argumenta sub Examen vocavit cl. de SELCHOW, in der juristischen Biblioth. T. 2. p. 482. sqq.
- (3) A. B. tit. 5. §. 1. inf. -- cf. Henr. Gottl. FRANCKE progr. de Jure Vicariorum disponendi de Feudis Imperio apertis. Lips. 1748.

VIII.

Vltiora Vicariorum Jura veluti: Jus indicendi vel prorogandi Comitia (1) concedendi Privilegia (2) conferendi Dignitates (3) præsentandi ad Beneficia Ecclesiastica (4) constituendi Judicem Camerae (5) &c. adeò expedita non sunt, quin hiæc omnibus, non attentâ Capitulatione Cæsareâ (6) adhuc Controversia moveatur. (7)

- (1) Quamvis Capit. art. 13. §. 8. hoc Jus Vicariis adstruat, Principibus tamen hucusque contradicentibus, ipsa necdum observantia Legi accessit. Vid. Ign. Chr. LORBER à STORCHEN, Diss. an Vicariis stante moderno Jure constituto competat Jus Comitia indicendi &c. Bambr. 1759. -- Neue Staats-Bibliothek. T. XI. p. 112. Jul. Melch. STRUBE, de Jure Comitiorum S. R. I. in Interregno. Gœtt. 1746. -- cf. Chr. Gottl. BUDER Observ. de Jure Vicariorum habendi Comitia Imperii. in ejusd. Amœnitatibus jur. publ. p. 107.
- (2) e. c. Academica, Nundinarum, Monetæ &c. Vide Frid. Willh. PESTEL. Comm. ad Tabulas immunitatum acad. quas à FRIDERICO V. Ernestus Elest. Palat. a. 1619. obtinuit. Rintel, 1751. §. II.
- (3) Vide Pffeffinger ad Vitriar. Tom. III. p. 624. -- cf. Capit. nov. art. 3. §. 20.
- (4) Vi A. B. tit. 5. §. 1. quo nomine quidem Vicarii jam olim sed frustra exercere admittuntur Jus Primariarum precum, cum revera non nisi quorundam Capitulorum Præbendæ Regiæ (Königs-Præbenden) intellectæ videantur. Chr. Gottl. BUDER. de Jure Vicariorum præsentandi ad Beneficia ecclesiastica. Jen. 1741. & in ejusd. Opusc. p. 457. sqq. -- dissentit Mich. Henr. Griebner. de Precibus primariis Vicariorum Imperii. Viteb. 1711. -- cf. Ayres, de Jure primariarum Precum. C. 3. §. 2. 16.
- (5) Vbi in Interregno hoc Munus vacare contingeret, cujus quoque Rei necdum adest observantia. Vide PÜTTBR. L. C. §. 465.
- (6) Art 3. §. 15. vbi: "auch nicht nachgeben, daß die Vicariats und deren Jura, sammt was denselben Abhängig, von jemand disputirt, und bestritten werde." -- ipsa enim Capitulatio cæsareâ in vim Legis Imperii fundamentalis, univērsos Status ultra non obligat, ac in ipsam consentire censentur, salvis singulorum Juribus.

(7) Vid.

- (7) Vid. Selecta jur. publ. Tom. III. p. 436. sqq. -- cf. Mich. Henr. Griebner, de Juribus Vicariorum S. R. I. illis imprimis, quæ perperam à nullis in dubium vocantur. T. II. opusc. jur. publ. 1. sqq. -- Jo. Balch. Wernheri Diff. de Juribus Vicariorum in A. B. expressis. Witt. 1717. -- Eju s'd. Diff. de Vicariatu, quâ Jura Vicariorum in A. B. non expressa sistantur. Lips. 1741.

IX.

Utrumprimùm *Imperator* neo-electus, jurejurando firmavit *Capitulationem*, cessat *Interregnum* unâ cum *Vicariatu* (1) cujus *Acta* intra sex Menses ad *Aulam Cæsaream* transmittenda (2) ipse *Imperator* confirmare obligatur. (3)

(1) Capit. art. 30. §. 6.

(2) Capit. art. 3. §. 17.

(3) Capit. art. 3. §. 19. sqq. -- Vnde cl. Selchovio l. c. §. 393. in f. Confirmatio isthæc cæsarea utilis magis quàm Necessaria videtur. -- de Vicariatu Italiæ, Regi Sardinæ, quâ Sabaudie Duci intrâ ipsius Territorium competente, vide Capit. nov. art. 26. §. 4. -- speciatim Legimerentur: Geschichte des Interregni nach dem Tod Caroli VI. P. I. p. 366. sq. -- Ger. Ad. de Münchhausen, Diff. de Vicariatu Italico. Jen. 1712. -- Jo. Car. Kœnig. de Vicaria Potestate in Partibus Regni Arelatenfis & Italiæ. Marb. 1742. -- Generatim huc faciunt: Diff. Dom. Arumæi. de Roman. Teuton. Imp. Vicariatu. Jen. 1733. -- Jo. Ant. de Curti Francisci. Diff. de Vicariis Imp. & earum Potestate. Gief. 1734. -- Herm. von Wahrenberg, rechtsgegründete Untersuchung von denen Vicariis Imperii, oder Reichs-Berwesern. Regensp. 1741. -- Math. Zimmermann. Diff. de Vicariatu S. R. I. ex Archi-Officiis. Erf. 1744.

COROLLARIA

Ex Titulo XIII. de Modis, quibus Imperium civile regulariter desinit,
in Genere & in Specie.

- I. **P**rinicipem, citra Populi Consensum alienando Imperium non patrimoniale, per se Majestatem hæud amittere, cum Grotio defendimus.
- II. Imperans familiaris propriâ non pollet auctoritate, exheredandi Filium Successorem utut manifestò degenerem.
- III. Rex sive patrimonialis sive familiaris, tacitâ Civitatis Derelictione, ceû factâ Imperii Renuntiatione non nocet Liberis nisi in Vtero necdum materno existentibus.
- IV. Regis Deshronizationem, extra unicum urgentis Legis commissoria Casum, semper illegitimam, Gentiumque Juribus inimicam esse statuimus.
- V. Clausula cassatoria Capitulationi Cæsareæ inserta substantialiter differt à Lega commissoria, qualis in Imperio non exstat, consequenter Imperatorem non tangit.
- VI. Nec ipsi Palatino ullo unquam Jure competiit Judicium in Cæsarem, non obstante A. B. tit. 5. §. 3.
- VII. Vti enim Palatinus olim non nisi velut Arbitrator honorarius Lites Cæsarem inter ac Status obortas judicare adsuevit, ita quoque Rupertus Imp. in Lite cum Bernhardo Badensi a. 1407. in Eminentissimum Colonensem, alique Imperatores in alios Procères pro libero planè arbitrio compromississe leguntur.
- VIII. Minus Summo Pontifici olim Jus fuit ac vel hodiè minimum erit, augustissimum Imperii Caput è Solio deponendi, spreto C. 2. de Sent. & re jud. in Sexto: ad Apostolicæ Sedis &c. — sub Rubr.; PAPA IMPERATOREM DEPONERE POTEST EX CAUSIS LEGITIMIS. h. d. secundum Paulum.